

Virksomheder, der har tilladelse som udsteder af elektroniske penge, kan endvidere udbyde betalings-tjenester. Det bemærkes, at selve udstedelsen af e-penge ikke er en betalingstjeneste. Når der imidlertid gennemføres transaktioner med e-penge, er disse transaktioner en betalingstjeneste omfattet af bilag 1. Disse virksomheder er i øvrigt reguleret i kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed.

Såfremt en virksomhed er omfattet af undtagelserne fra kravet om tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, skal virksomheden for eksempel have tilladelse som betalingsinstitut eller en tilladelse som virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester for at kunne udbyde betalingstjenester.

Bestemmelsen gælder både for filialer her i landet af udbydere af betalingstjenester fra andre EU-lande eller fra lande, som fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område og for virksomheder, der udbyder betalingstjenester som fri udveksling af tjenesteydelser fra disse lande.

Offentlige myndigheder udbyder ikke betalingstjenester på erhvervs-mæssigt grundlag. Derfor er direktivets krav om, at direktivet kun finder anvendelse på offentlige myndigheders udførsel af betalingstjenester, når de offentlige myndigheder ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder, ikke medtaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at betalingstjenester endvidere kan udbydes her i landet af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 38, nr. 1 eller 2. For så vidt angår en beskrivelse af betingelserne for at opnå en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester henvises til bemærkningerne til § 38.

Til § 3

Det foreslåede *stk. 1* bestemmer, at reglerne i lovens kapitel 5-8 finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes her i landet, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder er etableret her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Det er endvidere en betingelse, at tjenesten ydes i euro eller i en anden medlemsstats valuta, når denne er en anden end euro.

Det vil sige, at reglerne finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester, der er meddelt tilladelse i Danmark og filialer i Danmark af udenlandske udbydere, når disse udbyder betalingstjenester til brugere i Danmark. En betalingstjeneste kan endvidere udbydes her i landet i form af grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, dvs. situationer, hvor udenland-

ske tjenesteydere retter deres virksomhed mod brugere af betalingstjenester i Danmark.

Udgangspunktet er, at de udenlandske udbydere skal følge reglerne i kapitel 5-8 i det omfang det er i overensstemmelse med den internationale privatrets regler om hvilket lands regler, der finder anvendelse på en indgået kontrakt.

Efter Romkonventionens art. 3 er hovedreglen, at parterne selv aftaler, hvilket lands lov en aftale er reguleret af. Dette gælder dog kun for privatretlige regler. Parterne kan således ikke ved aftale bestemme, at offentligretlige regler ikke skal finde anvendelse i deres interne retsforhold. Dette betyder, at to parter ikke ved aftale kan fravige for eksempel de forbudsbestemmelser eller gebyrbestemmelser, der følger af denne lov.

Det følger dog af Romkonventionens art. 5, stk. 2, at der gælder en begrænsning i form af et forbud mod, at parternes lovvalg fratager den svagere part – i denne forbindelse forbrugeren – den beskyttelse, der tilkommer vedkommende i medfør af præceptive regler i loven, der ville finde anvendelse i mangel af lovvalgsaftale mellem parterne. For at være omfattet af art. 5, stk. 2, skal en af nedenstående betingelser være opfyldt, når der er tale om finansielle tjenesteydelser:

- 1) at leverandøren forud for aftalens indgåelse har fremsat et tilbud til forbrugeren i det land, hvor forbrugeren er bosat, eller
- 2) at den erhvervsdrivende eller dennes repræsentant har modtaget forbrugeren bestilling i forbrugeren hjemland.

Det bemærkes, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) træder i kraft den 17. december 2009. Forordningen viderefører og styrker Romkonventionens regler om lovvalg på forbrugerområdet.

Efter forslaget til *stk. 1*, er det en betingelse for at anvende reglerne i kapitel 5-8, at både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder er etableret her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Art. 299 i Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF), der indeholder en afgrænsning af fællesskabets geografiske udstrækning, afgrænser dermed også anvendelsesområdet for § 3, stk. 1.

Det er endvidere en betingelse for at anvende reglerne i kapitel 5-8, at betalingstjenesten ydes i euro eller i en anden medlemsstats valuta end euro. Dette betyder, at overføres der penge fra en dansk konto til en tysk konto, og gennemføres overførslen i for eksem-